

Ringkøbing-beretninger fra 4 – 5. maj 1945

Fra "Beretning fra en anonym modstandsmand"

Og så kom fredsbudskabet pludselig fredag aften den 4. maj. Mørklægningsgardinerne blev flænget, og levende lys strålede ud fra alle vinduer. Hvem, der har oplevet den aften, håber, at den tradition, der er blevet med levende lys i vinduerne 4. majs aften, stadig må holdes i live.

Om morgenen den 5. maj holdtes der på skolen en kort højtidelighed, hvorefter alle eleverne blev forsynet med et lille dannebrogflag, og syngende drog de gennem alle byens gader.

Modstandsstyrken stod på politigården og havde det mindre behagelige arbejde at foretage arrestationer dels af værnemagere (de, som i større omfang havde arbejdet for tyskerne) og dels af kollaboratører (de, som havde sympatiseret med tyskerne).

Allerede d. 6. maj begyndte de tyske tropper at marchere gennem Ringkøbing syd på. Efter allieret ordre skulle de tilbagelægge denne strækning til fods. Det var et andet syn, end da de rykkede ind i landet den 9. april 5 år før. Da kom de med høvent og overmodigt åsyn i jeeps, motorcykler og biler; nu kom de traskende, slappe og udisciplinerede, mange støttende sig til gærdestave til den lange

vandring. Her så man en slagen hær på tilbagetog.

Fra bogen "Ringkøbing Poli- og Retshistorie", af Jon Høgh:

Otto Petersen (politibetjent, der havde levet i skjul siden sept. 1944) kom uventet hjem i april 1945. Han vidste, at krigen snart var slut; det sås på soldaterne. Petersen har vel følt, at han ikke satte noget på spil ved at cykle hjem og tilslutte sig Modstandsbevægelsen, som mange andre hjemvendte politibetjente også gjorde. De håbede vel alle, at det ved samarbejde og sammenhold kunne lave sig gøre at få Moster Karen (Gestapo) smidt ud af byen.

Da Bjerregaard-Andersen (kriminalassistent – skjult siden sept. 1944) ligesom Otto Petersen først på foråret 1945 indså, at krigen snart måtte være forbi, søgte han hyppigere og hyppigere på kortvarige besøg i Ringkøbing, hvor han fik kontakt til overbetjent K.P. Kristensen. Forbindelsen resulterede i et

samarbejde med Modstandsbevægelsen, der var begejstret for at få sådanne folk i deres rækker.

Aksel Hornstrup, Ringkøbing fortæller om maj 1945:

Efter Tyskernes sammenbrud på østfronten startede strømmen af flygtninge mod Danmark – i alt ca. 200.000 – hvoraf et par tusinde havnede i og omkring Ringkøbing.

Indtil den 4. maj om aftenen havde besættelsesmagten selv taget sig af disse flygtninge – men fra den 5. maj var det overladt til kommunalforvaltningen i byen også at tage sig af dette problem. Der skulle ikke blot skaffes mad, vand/brændsel og andre livsfornødenheder i det daglige – men også lægehjælp var nødvendig. Næsten daglig blev der registreret dødsfald i lejrene. I et par uger lige efter 5.maj var jeg med i et hold, som havde fået til opgave at kontrollere flygtningene og organisere den interne ledelse i nogle af lejrene, som jo udelukkende bestod af ældre mænd/børn og kvinder i alle aldre.

Det var et sørgeligt syn.